

DE RHINOCEROTE.

Cap. XXXIII.

SEPTEM animalia Monoceros, sive unum cornu habentia vici eruditiss obsecrati, præ alio Jacobus Da-cchampius animadversionibus Philomatis lib. 11 cap. 37. in his etiam Ordines et gen. cornutorum aucti non raro plerique. Ipsi Rhinoceros loco laudato; Sunt inquit, cornu augeat, ex eis se- matis quod ex cibis siue a frumentis capite, aperte barbat. Quod tamen quam rem non nos in sequentibus discutimus. Male Alucius Migenus Rhinocerotem & monocerotem id est animalis genas libas 1. de animalibus iudicat, & cum alijs lequeat, nec imperio quidam negat. Utlibet enim curum natura Rhinocerotem: quando & bellum multi desuperant vecinos, recentia resque, & in theatro aliquoties populus Romanus spectauerit. Nec vultus animal tunc est, ut hoc in natura, & de scriptis magis sit in lubrico, in certo que. Consulendi sunt Bellonius, Gessner, Joachimus Camerarius, Argelius Politanus cap. 56. Miles Hippocrates de alijs, qui non sicut manu ad manum. Etymon dicitur cornu, quod ex nculo pullulet, quod in infante quale sit, videbitur: Et hinc secundum normalios deo arbore cornu, unum in basi, alterum parvum supra in fronte, ut non nemo existimat in humero dextero, tamen quis prius tunc longus, fortius, utilius, sed eo forte appellatio aequis dea hinc iuxta cuius.

SYNONYMA.

HOC nomine venient, pacis, quis, quadrum fera; rhinoceros pysis, plerisque in mesi abea capitur, & vix alii a tributis genos ab incolis illius trahunt. Adyiacentis reg. p. 81. sive ex Aliaco Berendtius ex alijs auctiornibus Samuel Purchatus lib. 7. peregrinatione Americana exequitur cap. 4. Martinus Frobisherus solceptra in Americani peregrinatione habuit numerum halutis reparatus 1570. cum Oceanum Septentrionalem mensile latus glacie confractum, & tam: sita perditissime wundulat, & confracte coactus in altos p. scis flagore, ut putatur, tenebras operit, & in his rhinocerosem ingentem inter ingentes glaciem mutato fluctuantem, rascens in p. scis hec frustis, & undecim pedes longa, cornu de cibis vlos extenso, minusq; dubia digiti, & n. scis exuberante, quippe. Etymon autem visum est, qui videtur, tenuis; nudo, & per se formis pars tamq; que tenebris, & tenui. Lycynus spectantem, pars formarum fistula, aut fracta erat, cui aratra composta festina exparsa erat. Anglia Regis i. insulae inter pretissimum in affirmantur collocari. Verba tuoi Calpatis Ensi, Ludovicus lib. 1. in Insula Occidentali cap. 6. Ita dicunt est, erum Britannicum Scriptoribus. sub annis 1585. in aquario in unius etiam in latrone Sudoeoligo ab imperio maiori cibis, diu conditumque exiguo prelio, posita viu magna fune, ut in hunc iste velut Robertus Salomonius de actis suis. Sed & p. scis sic eodem nomine varia descriptione & p. scis inveniuntur ad Geographos, sive que in terra viridi in horum orbis cornua sive longe figura diffident ab iis, quaz in mari rudo se: queant videntur, & Ludovicus Vicaria Franciscanus exquirit lib. 1. histor. Aethiop. pag. 131. Nuper ante annos decem Thomas Burton, & Robertus Botham in insula Fennae in Atlantico de: prebendetis totum incolatum apulentissime diffitare in situ modi cornubus, quibus maximus vi: res aduersus q. exiles venient, ut faciliter habeatur peregrinatione. America lib. 8 cap. 3. Q. exiles etiam in insulis Rameis, & eoto ipsius adiaceunt etiam in insulam nostris hoc orbe p. scis me: morati, quicunq; in mari in aqua non possunt, cu. n. magnitudo bouem quemlibet equum, aut super: rot, corio duplo excedit, & duo externe elepitamini, & ferunt, et si paulo breviores, & cornu eandem: excedente, cu. in die, ed. brim aduenit, ut quilibet toxica v. a. est, si vere faciat, quae tradidit Iacobus Charron in Novo Fratrum.

Allie vero sive volata s. modum pertinet, & in cito ferunt, corporis magnitudine equalem sive: partis, & p. scis, quatuor pedes longo, inter ecclias cornu extente, quod nigra linea evanescere prospicit. Et a distinguitur. E. s. cornibus, & tenuis fistula, sive ligaturque exercitus, & caudam cibis deposita: tur. T. s. e. v. s. & Lufitans enchytrae maris tuba, cu. s. Salmamus Eucalyptus classem circumdat: ger, ex quo in terris hucus cornu, & quatuor pedes, & in terra o. I. Andouicus de Vreeta lib. 1. hist. Aethiop. 1 pag. 34. Recolo sub annis 1595. in Galatu vissim annis, & Chalibera Relatio in portu Moregum: clausa est: ge armatissima, & indigena vocata, cuius penes ita disposita, ut leviter signata sit: i: transversa: recta: longo cornu, quo illi tractur pro tubis, & cornu Marit. Decad. 3 lib. 6. & 7. pag. 111.

GENERATIO, ET COITVS.

Cotyledon
sus.
Dijjlidet Le-
tini i Gise
211.
Gaz : 211.

NATVRA, DESCRIPTIO,
sexus, locus.

FERAM istam Aristoteles-nomini non habuisse, seiuæ, præter morem suum delinquit C. Plinius lib. septimo ex purgatione. Rhinoceros enim in parte corporis altera hic genitus elephas, cornis ad saxa lippas preparat se purgare, ac diuinatione clamum vocatur possum, quam sive effigiem suam, longitudo eius, crux et multo breviora, color buxeus. Remitti, scilicet, quod pars eius aduersum eum adiutum lacuum illius quaque pedis Recantans artus quiescit noctis, nec quæ illa sub Mauritium rex, cuius autoritatè plurimi Plinius dicit, super eos prodidisset, uberioris Agatharcides polyhistor. excerptis Historicis agud Photium Patriarcham Bibliothecæ Codice 250. Cujus antiqui Scriptoris verba ex lib. primo de mari cubo cap. trigesimo sexto, apud poium ex veritate Laurentij Rhodesiani, nam Grecus Codex non erat manum. Rhinoceros vestitus quidem non raro sed circumdatus inferior est Elephas, buxique refert color eius, pellicie eius est rufa et levata, et rupido in naribus fets carni, ad ferratum. Et rigorem proxime accedens, propter quodam tempore, ad quatuorque approximatis extremis, levato, præterdis verbierat stopetas, sed in dimidiatione cœruleo pleno tenui hoc. n. de pascuis continuas habet coniunctiones, ac capitales loculas, præparatas subi, et serrapic carni ambitu exangue, sicut plurimique Elephantum; raccantibus certamen, et si aliquam transversendis copia non datur, contra ipsa à præfocata, et aenibus itur, et per modis variis vires, et deficit, quia rebore, et a billo permutari debet. Concordes illi tandem, sed non pacient ab illo misericordia diffident, qui res Americae exequuntur. N. colossus de Coniunctis Venetus in uniteratu suo ad lados. In Magi prouincia Abinocrii saltus rapere parvus et cœlestis, et recte, et cum gravitas et brevis bipedalis longitadine, Elephas non est catus, sive quæ illi perpetuum bellum. Carnes eius sunt in preceps et spumaentes, quæ vescenaria rebus recessu esse censentur. Hec tam sicut aliæ et descriptione veterem, ut aliud nile animal esse, ac Monoceros et verius, quam Rhinoceros, et duplum iure licet, ut eas aut Simon Magus vir litteratus. Diet. Caniculari, collocq. septimo.

Water
fishes a
fais.

Nec minor est dissensio de cornu, nam laudau. hæderus rnum ei tantum cornu adsignat, Pausianas, grauis, & fidelis Scriptor, duo, electriu[m] negotiis de naribus exterrit, alio vero quod super aerem amplius exigunt quidetur, sed velut ipsum. Adducit sancte me locutus ille, ut de lucin. Et relatione C. Plinius hercynumq[ue] et ceteris existimem quibusdam Rhinocerontibus duo esse cornua, sed non omnibus; nam nec verisimile Agatharchidem cum Plinio, & alij in i. à citandis, hoc tam supinè neglexisse, nec locus M. Martialis Coqui explicari potest, nisi duo cornua admittantur, ita enim libo sp[iritu]culorum epig. 22.

H[ab]itque grauius germinare cornu sic excludit Vrsam.

Pulchritudo describit Oppianus Cith. lib. : Cyneget. V. 55. sed inaudita ab alijs ratione, quod sciam, Sexum tanto amissore frumentorum sua esse, nec in specie secundam esse, quæ parvus, & ceteri pliuit: verba eius sunt,

... Rhinoceros d' Ursus, ut in oculi d[omi]ni uiriliter[em] p[ro]ceros
... illi d[omi]nator m[ac]r[us], o[ste]n[er]t[ur] q[uod] in ipso erit p[ro]cerus
... l[ati]t[us] in e[st]ripiat, q[ui] n[on] i[n]sp[ec]t[us] q[ui]ntus, q[ui]nq[ue] p[ar]t[es]
... xanthus in cheloneo distinguitur, q[ui]nq[ue] p[ar]t[es]
... triceros, triceratops in distinguitur q[ui]nq[ue] p[ar]t[es]
... etiam, q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] p[ro]p[ter]e[re] q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] i[n] l[ati]t[us]
... P[er]n[ici]cis in e[st]ripiat, t[ra]ns[vers]o i[n]d[ic]et.
... H[ab]it[us] d[omi]ni Ursi, i[n] eo excedens m[ac]r[us] m[ac]r[us] e[st]ripiat,
... q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] p[ar]t[es] q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es].
... P[er]n[ici]cis d[omi]ni Ursi, q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es],
... q[ui]nq[ue] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es] p[ar]t[es].

Ex sic Latinè loquunt, cum vulgi uerbo hædui quoqueani consona Graecis,

Rhinoceros autem Oryg; autem Indico, est corpore impenetrabilis.
Non maistior, per seum uero supra summitatem basi
Surget cornu, gressus, acutum, undevitum vel celans:
H[ab]it[us] frumentorumque penes etatis imperia factus:
Valuerunt felidae, que difficerent se xam.
Ssp[iritu] pulchritibus mortuus in ipsum proferens,
Sensim uerido in ruffa, & pulchritudo se pote,
Et su[er]biu[m] macule co[n]fertim purpureascens.
Uranes uero mares facit, nec unquam semina conspicitur,
Et unde has i[n]stans aua nauis, laqueat non tanquam sciam,
An ex terra genere sint, existimique è tellure,
An ex se[m]in]ino, portentum horrendum, procreantur,
Sine aueribus, & sine nuptijs, & sine puerperio.

Multa ille ab alijs prætermissa nos in uito quadrupede docet, ut reor sancte, quod vilum semel animal ad sui explicandum ueracem multos viciusq[ue] ling. ut auctores excitarit, ita suaderet Claudio Aelianus lib. 17. de animalib. cap. 44. Piracæta roxiñdez y p[ro]p[ter]e t[ra]ns[vers]o i[n]t[er] oculis p[ar]t[es] illæ. In primis

Pericrus d[omi]nus πόλλοι, καὶ Ρημαρ[us] i[n]d[ic]et[ur] μεν. ταῦθ[em] δ[omi]n[is] κατὰ τὸν βίον εἰπεῖν, οὐ γέρων i[n]t[er] oculis. In primis multe uerbi latet mendū, id est reserendum u[er]o y p[ro]p[ter]e uir, & sic sealus constat. Petrus Gillius uerres aucto- rius rhinocerotis figuram describit, uimini frigida uincit, cum Graecorum permixta, & Romanorum, qui illum uiderint, eius fortia[m] p[ro]p[ter]e scirent, ac enim uim, & naturam eius etiionum exponere alii non possunt. Sed uero ne illi perierint, nec ad nos perducantur. Et certe multum Oppianus ab alijs difficit, nam aiso Indico, seu oryg i[n]t[er] oculis magnitudine parem vuli, cum alijs ex qualet Elephanto extollunt: Quod illic et rufa iruns, & dorsum maculis purpureis distinctum, alijs eis colores buxus: Omnes mares esse fidem omnia i[n]superat, tam vestrum animal sine semine, aut coitu posse prodire: Ex istamen id probat exemplis idem Aelianus.

H[ab]it[us] d[omi]ni Rhinocerotis i[n] Oryg[an]o: Σαλάσσεις
... Bis[ec]tor δι[st]r[ib]ut[us] p[ar]t[es] q[ui]nq[ue], καὶ ε[st] μετ[er]pa q[ui]nq[ue]
... Οφ[er]t[ur] ε[st] μετ[er]pa q[ui]nq[ue], καὶ λατ[er] p[ar]t[es] i[n]θλα
... Οφ[er]t[ur] ε[st] μετ[er]pa q[ui]nq[ue], ταῦθ[em] φύσις q[ui]nq[ue]. Ita uera concipiuntur.

*Iam est enim in hunc datur undóris maris
Gurgitibus, à sciphi sahā noscuntur sine marte seculi,
Ustrem strabellisque apud, eoblicarumque genera
Te pessaeq; zonibyleasq; que in aereis nascuntur.*

*Commercialis cibis generatione naturæ, ut pura, profluxit, nō aliud quam hysium alijs rūs. Error ab i-
us warum, illius fuisse ac fieri, ex pressis ut pater endus credet. Plin lib. S. cap. 30. & lib. 28. *garantia.*
cap. 2. Etiamen illud negante Aelio cele lib. 3. de generatione animal. cap. 6. alijs rūs non dubitare
perique veterum. Scimus Aelianus discimus, & Ptole lib. de proprietate animal. cap. 43.*

ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରକାଶନ

Si eres que mas pronto videsnos.

Nursing Care.

Auger suspicione in ignorantia antiquorum, & firmat sententiam meam vel illud præcipue, quod
puer explicat quo regione possuntum est Rhinoceros proveniar, aut rubigineum vivat? Paulus Dia-
laus Epicurus, heili Pompeij lib. 5. Rhinocerosem quidam esse sicut hunc Aegyptum falso
plaet, nec viquasatio Aegyptio vilis ille, nisi fortuito colu illatus, ut ex Serabotie ultra patet; De loco non
sunt de his septentrionalibus coa: enduit ex loco Paulinoz in Bœotie, siue Taronum vpcari, quod
convenit, nam id loci ait ille in Aethiopia taurum esse, qui ob similitudinem cornu ab invatis
appellatur Aethiopum. Rebus quibus ergo cestum & in Africa deservit, vbi est plenus ibi &
Rhinoceros est, & in India, quod novo orbe decreto patrum nostrorum memoria sciuntur est
exhibens. A. ieron. Fernand. Soc. Iesu epist. datis anno 1610. in Abassia regno reperiit ait. Pe-
legri. lib. 7. cap. 6. Et in Africa multis locis hodie visitus, maximè in regno Bengalii. Vide infra in
peciebus varijs.

CORNV; ET PVGNA
cum Elephanto.

NON Nihil suprà decoru obliterari possumus, hic fatus idem perire admodum; Noi
nihil ergo unum ei rationum cornu adsignare, prius naturalium iecum anticoles. Septi-
mius. Blasius Terrullianus lib. 3. contra Præteritum. Non erique deßistatæ. Rehinc etiam
reverentia, utræcunq[ue] bicarvis. Non ordines illam sequuntur, sed & Martialis duobos illuc cor-
ridores de prælatu, ioco suprà laudatio, efficit, quod Angelus Politionus genitium illius cornu
reflexam ierat, ut illi Dantes, veipic loquitur, ferris non potest; Visus enim cornua non ha-
bitant ipsi in hincocerio cum genitium cornu spectare docent verba Paulinæ leco proximè sur-
pulendo. prædicti apud eum à p[ro]phetis dicitur: et nunc est tempore n[ost]ri i[ust]iciæ, i[ust]iciæ tunc p[ro]p[ter]a d[omi]ni regnante et c. Quoniam illuc s[ecundu]m nos[tr]um singulis vescovis cornu s[ecundu]m aliud superius vix me-
metitur autem capite, ne res uno quidem erruatur. Verumq[ue] hoc cornu in capite, secundum Martialem, &
Paulinum; ut quidem tu bumerus de recte cornu illud secundum q[ui] brevius est concessa deinde de
concreta lib. 3. c. 7. Docuitum. Ceterumq[ue] reprobando Angelus Politus aut, de scandib[us] vultu-
lentibus, Mazzanius lib. 1. defens. Dixit. c. 35. Vixenq[ue] fr. cornu, quod è natura virginis & no[n]men
tibus, & i[ust]icie. præcipus exaltatus, quod ut Macocerio dicitur vixit post mortales, anticoles
prædictis Philæus de proprie[tes] animalium. c. 3 & 10. Tres res his locis. Chilias. c. 7.

४५८

Togatus vix poterat, ante se dicit sepius. Vix poterat
Tunc deinde pulchritudinem et corporis pulchritudinem. Pulchritudinem
Paulus Lactuus Venetianus certe bene. Certe bene
Casus tuis considerare, et meum somnis ait, ut perditus. Somnis ait
Procuravimus spoliis curia summi est reges. Spoliis curia summi est reges
Si poni alij qui fabulas meras pusiles, quicquid de cornibus Motucessos, aut Rhinocerosis
esset, nec quippe virium iunctio ad venenos depellendos, aut indicatos, omnesq; ex quo Pro-
pici plerique inter pretiosissima asserunt, fiducia esse, ut quad habet Rex Britannus ad vindictam.
et Gallus ad Diam Dionysij, Veneris ad Dium Martem, quodq; Clemens VII Pontifex Regi Franci-
ka donauit, quodq; in die receptione xodium Petri Medicai Florentiae a Gallis occupatum memorant
Paradinus, & Paulus Iouius lib. 18. hist. tales enim virtutē illis inesse nec veres ulli prodide-
re, & negare nostro ex quo docti: aut si quid mirabilium in veneno detegendo ab illis fieri compre-
hendit, id uero acutus ipsorum adscribens dūcebat, sed aut idoneis quibusdam, ex quibus cornua ista

Negans en
is qui, & do
cti quia:
... . . .
Eijmon no
ven.

temperient, & misericordia tua ruderetur, ut ambo armatos adhuc hanc vorare, quia taliter
Reip. Venerata venient. Sed ut de virtute illa veneranda exinguendi, depellendiq; incertum, ita
illud exploratissimum cornu cuius nocte totum vicinum pugnat cura Elephantu init. C. Plinius loquitur,
corruptus est lib. 18 cap. 1. cum arbore excutitur, lumenque sororua Elephanti, & fons rhinocerorum,
& voxque aperte debetum sicut. Legendum est pluvio, aperte quoque sensu. lumenque corrusca Elephas, &
& fons rhinoceros, & ura, & apri. Eodem enim pugna generi viti Elephas erat, & vrum, dictum
est. Denique unum in hunc inter terrae astas in inservit naturatis, & pugnandi rituum expetitum. C.
Aelianus lib. 17. cap. 24. Litteris inter precis verbis sufficit: In sierrula mare, cornu gerit, quod
est acutus ex profecto, & cognitum sonans traxit, neque ipsius illi habet rebore concedere ferro, quod quidem in
fuso, cum est cornu est, pugnat, pugnatur, fons ex excutit, & lumen. Cetera vero est pugnare cum Ele-
phantu, nam hic & procerus, & nus est, & fortissimus. Cornu reguntur cuspido. Elephas crura subiectis,
alium discerpit, & laceras, & que effusa sanguinis accumbens, pugna etiam est de passimib; & ratiisque
succidit mortis dicuntur. et ipsa aliam non statim recuperari potest, sed inter hunc concursum ab
elephantu praecutitur, illigatur proposita de apprehensione, et ratiisque. & retinetur, & denique cum scien-
bus confunditur, ac tamquam cens pellit et exstirps firmat: & agresti lata peneus artaque, tam
nigra eus est Elephas rapax, ut eam traxit. Hinc ille forte appellis duritus omnipotens visus posse
mutuerat, ut Greci ut puma Nasuta, ita puma peilem appellant; pugnatrix est cibulatio & cibaria;
nam iste durissimum ducit, & vix fascia penetrabile cornum attribuit, ille multo ruminaret. Eleph-
antus pellit & deliciorem ad lignos. Sed pacium intecet, cum modo circiusque bellum uictoria, pu-
gnatque in eaudi: rato consistit, & se cipit utur.

QVANDO PRIMVM
in Europa visus.

EXOTICVM est, pereginumque animal, nec quo Aristoteles Graecis, nec R. manis, quidem ante annum Vrbis conditae 666. cognovimus; sed per quos Italiz monstrositatem, aut cuius opera producuntur, inter antiquarios non conuenit, quam concurrit sicut in auctoribus Rhodigius lib. 1. Aeneas. scilicet. cap. 15. Dio Cassius lib. 51. vuln. Augustum Octavianum; deinde Cleopatra, cum anno 12. triumphum de ea ducet, qui fuit Urbis annus 725. Rhinocerotem omnium primum in triumphali pompa traduxisse, & publica ludorum solennitate consecuisse. Quare si Boreas etiam in tauris, quae per rorosum territos in terramque, prope tristis est. Pumilio dicitur etiam. Namque o mire se posse. omnesque sunt, mortales, et leviores, et non tantum in aliisque oculis dimidiatis, sed etiam in aliis levioribus, et raro in aliis perfractis, et rares distantes, et leviores sunt et propioribus, ma- hioris corporis, et deinceps etiam leviori. Veretur Franc. Sylburgius: Multa sera, ac aris in apnia in tumultu phio Actiaco traducunt, aut praetata, et invicti Rhinoceroses, et canes, et leones, et leopoldi et aliis Latinis Graeca voce appellantur, unde primus, et rarus, et raro sunt. Equus ille quale si ex- mul, multo insidiosus, multo plures videntur. Rhinoceros autem certe Elephante similis est, et tan- tissima ex parte eius pro minore batur, et hinc eorum suum nominis. De vero que animali fallitum; nam Hippopotamus latus Aedilius M. Scavi primus populo Romano ostensus. Plinio, autore lib. 30. cap. 6. & Rhinoceros primus Cn. Pompeius magister iudicis editus exhibuit, multisque antiquis nomenclatur: Octavianus annis Idem Plinii lib. 8. cap. 20, qui cum Bonanus esset, et clavis Romana pro pectus, et deducens: annis, utriusque, scilicet illi vicinus erit, et iste. Exculpatione per regni na facile apparuit. Adde, contra Dionem pro Plinio stare C. Iulianus Solonius Polybius. cap. 43. ante ludos Cn. Pompeij Romulus spectacula Rhinocerosem recesserant. Hanc sententiam ut veriorem sequuntur viri graues, Anton. Coccius Sabellius in praepublica ad Suetonij locos laudat. Pa- trum etiam nostrorum memoria Enzaque Julianus Regi ostendit, donoque datum Rhinocer- torem recensiones Historici adnotarunt, & ibidem Laur. Surius commentat. Rer. sui temporis ad annos 1513: et aliquatenus hodie Americum navigandum exploravimus, frequenter etiamque video, frequenter abieci cornua, neglegitum lacertis et perditione.

V S V S IN SPECTACVLIS

Romanis, & ciuentus conflictus.

VS V S eius Romæ, nisi excedere populi libidini, nullus; nam in eo, præter atrocem, ciuentumque dimicandi naturam, nihil membra in dignum, aut virtutem necessarium, dependerunt, itaq; ut quæcumq; alia animalia viu raro, aut corporis mole horrenda, ita Rhinoceros, & in pompa Triumphali prelatos, & gladiatorijs ludis in arena theatri, aut Circu produccebatur. Hostes ei componebatur, & cum illo commixtæ, ut verbo proprio vocat, se hostem suam naturalem, scilicet Elephantem, qui plerumq; in illo superabatur, ut ex superioribus constat, & experientia nuper comprobatum, cum anno : 515. Emanuel Portugallie rege spectaculum edente Vlysioponæ Elephantem post longum certamen prostrauit, vel hostes Elephantes in spectaculo nulli, ita intelligendus est C. Suetonius in Augusto cap. 43. Sollicitas etiam circa superat spectaculorum dies, si quando quis in usum, dignum ut eoz in aliis diebus esset pectora ordinem, quilibet loco publicare, ut Rhinocerostem spudescat, Tigrem in sienna, orangum quia gravatae cubitum pro comitis: Innocua haec erat: spectacula, nec celulo, sanguine populus oblectabatur, sed sola oculorum voluptate etat cœrentur. At in crucifixu arenae tamine aliquanties à Domitiano proditas, ac cum l'auto compositus Martialis coquus libello Amphibiat. epigr. 19.

Præfatis exhibitus nuper sibi Cæsar, arena,

Quæ nos promisit prælia Rhinoceros.

O quam terribiles ex artis pronus in ira!

Quantus etas cornu, cuius pilis Taurus etat?

Nallum anima scerius eo, nec quod valentius in arena depongaret. Culpsat autem Martia len nonnulli ex Criticorum grecorum quod bellum iram tribuerit, sed nec male id ille, nec sine exemplo fecit. Martianus Capella lib. 9. pag. 36 L. Seneca lib. 1. de Ira cap. 3. dixi ad Claudianum con: Ira bellus. subitu Olybrii, & Peobio in principio. Eodem opusculo Martial. epigr. 22.

Selicetus paucis dum Rhinoceros mortis,

Scque diu magna colliguntur afera.

Desperabantur, præmissæ perelia Martis.

Sed iumentis rediij, qui fuit ante ferar.

Namque gravem genuino cornu sic extitit Friesum,

Iactat ut impotens Taurus in astra pilas.

Penultimum versiculum lique est: vicio liberarij depravatum, neque enim tam vasto, & fortis, cornu quoque animali, ac est Rhinocerus, credibile videtur Vifus oppositum, qui nec corporis muk, nec robore, nec armis ei villetenius conferendus foret, quare resiliendum

... gravem gemino cornu dum subiussus Friesum.

Domitius Quiductus, & Angelus Pollicatus retinuerunt male Friesum quam Vifus natura vis, Vifusq; proprietas, illi loco portius ciuentior: Plinius lib. 8. cap. 1. supradicte corredas, & lib. 1. cap. 37 cum ista Vifus cornua describit, ut raro alijs poculis bæ: bari ad Se perestrionem vergentes stantur. Statius ad lib. 2. Georg. Eadem alij. L. Seneca Hippolyto Act. 1. Sc. 1.

Tibi dans varie pectora Tigres,

Tibi solli serga Bisontes,

Lentisque feri cornibus Vifus.

Huc usque deinde domito eius roboce, pugnacitate, naturaque, arcessui, pergo porto.

CORNUS QVALE.

IN G. E. N. S. auctorum dissidium cogit hic amplior em de cornu eius disquisitionem inservire, omnis enim summa incerto. sunt quæ duo, ut dixi, cornua ei affingant, ut p: x- ter laudatos supra. Non videtur Domitiani representatus à Pierio lib. 2. Hieroglyph. ad hinc. Eucherius veriusissimus auctor: *Imbilius fæs, rhinocerops, cui gemina in asperibus cornua. Et cui cit pene eruditorum consensus, ut duo cornua eam habeantur, & quo in loco hæc cornua, quæve figura? Valde est ambiguum, in eodem Domitianus nammo cornua æqualicer, parique magnitudine è nalo excreuerat, nisi forte, quod credibilis est, forma illa Elephantis est, non Rhi-*

Natus D. 2
militans.

Ammoceroris, vi schema ostendit, a Pierio ibidem loci productum.

Alij placet duo quidem esse cornua, sed inaequali magnitudine, & illi in diuersas sententias abeuntur, Dominius Calderinus, & Theodorus Marsilius cornam unius in nare collocat, unius in humero. Nonnulli de duobus maius cornu in nase, minus in fronte, aliquo spacio, constituant.

Est & quorundam Doctorum opinio, & in his sunt Ioannes Bodinus, & Conradus Ritterius, qui conseruentur in lib. 2. Oppiani, qui censent marus cornu super, minus vero infra esse, sed non absurda. Leuctoris, quid sequendum sit, ceterorum.

3. Nec minus difficultas est de forma ipsius cornu. Supradicitum fuisse in se etiam
hunc nigra transcurvatum. At si cum quidem esse iudicatur, sed sine linea, sive viri clari, qui car-
ou illud incurvum hunc credunt fuisse. Præcat Arremidorus Geographus apud Strabonem
lib. 16. cuius verbi Littera sunt, nam Greci non sunt ad manum. Rhinoceros et longitudo parum
et Elephas exceduntur, quos Alexandria vidisse affirmat colorē buxi, Elephas similis, magni-
tudine Tauri, forma pro proxima, præferim quoad rectum, præter nosum, qui cornu quoddam ex recur-
vum, omni offe durius, et pro armis usus sumus, quem adiutorium aper de nobis, habes enim duos anguli
ubiquam draconum volumina dorso usque ad uterum circumvenia, alterum subiectum, alterum
subiectum. Hac dictimus de eo, quia nobis visus est. Diodorus Siculus eadem scribit lib. 4. Libiath.
cuius verba, interrete Lurectio Rhodumano, haec sunt: Et animal, quod ab ore Rhinoceros us
cavat viribus Elephantis, magis tudine inferior, pelle durissima, colore buxi, in summitate nasi cor-
us gerit, simum forma, durumque in fibris ferri his pabulis causa cum Elephante certas: acutior ad
fusa cornu, deinde cum Elephante congressus, cunctum granier istum caru, et quamvis gladio præter
lupus palli pugnans, bellum exanguinem reddet. Si vero Elephas ille usus preoccupatis, præfeci-
tus caput, cum superior sit viribus dentibus laniat. Et cornu ille, & pugnat me. regie descriptio.

Agatharchidas verullissimus auctor. Opus òi ita expeditum tunc mutuus est ipsas, signum est
fiat et aperte locutus. Repandum in naribus ferre cornu, ad ferri vino & rigore et proxime accidere. Et
cum Lurinorum sententia est. C. Julius Solinus polylitor. cap. 63. In acribat cornu venientia, et
superiora, quod sub ipso atritum canibus in mucinem excitat, eoque aduersus Elephantum pergitur,
per ipsas proprie longitudine, breviter cruribus, assurati telo alium petens, quæ foliis intelligi possi-
bus fatis perniciem. Ita ergo, antea male solita legebatur. Eiuscùm ergo tot illutrum, & cum quo: u
scriptorum testimonia, ut existimem eò rectum, neque linea distinguit, sed planè lenite impic-
tum, ac recurvum fuisse, ita tamen ut curvatura illa modica nulla ratione pugna cum hoste im-
pediret, haud longè figura absumti ab aporum dentibus, ut arditior, quādo virtus facile co-
rie potuisse.

Cornu for-
mæ.

Præfatio

CORNVS VS IN BALNEIS.

Maxima in theinis, si villa ante, Romanorum superbia, nam & ingens in ijs appara-
tus, & sumptus immodi, & quotidianus luxus. Q. Symmach. lib. 8. epist. 23. M.
Plaut. Trucul. Act. 2. Sc. 3. Ad has Capitacij, seu quadrangularis mulieres guttos ha-
bent, in quibus oculum reseruata, ac vulgaribus luxuris idoneum. Vetus Scholiastes Iuuenal-
is ad Satyr. 3. V. 362. Gutta ab eo, quod gutta missit, quem habens Capitacij. Ipse Satyricus
beloci:

Iam lauas, & bucca socrulum exsitas, & facies vestris
Surgitibus, pleno comparet lumen agitato.

Ut gutto tenuioris fortunæ homines contenter, lauacionibus cornu Rhinocerotis pro guto erat.
Vetus Scholiastes Iuuenalis ad Satyr. 7. V. 133. Nigra Rhinocerote, id est, magno gutta: quid sicut
Rhinoceros sit ingensis nasi. Ipse poeta

Gutti bas-
net.

Matto deficit: hic est.

Togatili, magno cum Rhinocerote Lauat.

Ex cornu isto guttas erat gradi pretio. M. Marcius lib. 14. epigr. 53. cuius lumen est Rhinoceros.

Nuper in Aesunia Domus spectans arena.

Hic erit ille nubes, cui pile Taurus erat.

Præcedentis epigrammatis locuta fuit, guttas cornutus. Ut apparcat ipsa Rhinoceroti, & ho-
mem cornutus, nulla facta mutatione, guttos lacte. Ipse Epigrammatius:

Gestabas modo feriale vice in rebus,

Vetum Rhinocerota me putabas.

Eras paupere Republica guttas circa fuisse, & lignici, vibus domesticis, & sacris peragendis
epigr. M. Varro lib. 2. de lingua et cetera. Aliqui hunc cum Lesybi de ampulla confundunt et male. Ta-
bula sacerdotum apud Bartholomaeum Mariani de Topogr. Vib. Rom. C. Plin. lib. 16. cap. 38. Es
vici iuravit, ex parte nihil astigit, præter guttas sagittarum quo sacrificatus. A. Gell. lib. 17. Noct. Attic.
cap. 8. guttum, horumque sacrum imprudens, ut si insuffi oleum, effert. Et paulo post. Aspicit
pater

per gessum strigibus oculis, & ex eisdem vobis enuntiatur, utrum in illam versus. Sunt tamē equipes Rhinocerotem apud luuenalem incligi contendunt labrum, in quo se laugent, māis: si labrum: nam nec ullum cornu tam vastū, & ingens, ut homines capere possit. Deinde labra omnia ex mortaliſſe. Seneca epist. 80. Soractus, inquit, quis puerum non videtur, nisi aquam argenteam episcopat. mafadiuntur. Sic optimè luctus Lipsius legit, litter Jacobus Cuiacius Epistola inscrit. Hinc ergo diuine labra caldaria epitomis ex auro, argentoq; que olim ex aere. Vlpian. I.C. L. XXV. E. de auro & arg. leg. Clodian. lib. 1. m. Europ.

... māgeas tūpōm portabat atque.

Phedrus lib. 4. lib. 6. 3. Luueas nec argenteam, Ex auroq; labras. Verumque rituum signatae; accigit Papinianus de seru Nēpaliticus lib. 1. Sylo. 5.

Nil ibi plebeium, nū squalidum Teneat se visiblēs

- Aera, sed argentea scilicet propellitur vnde,

Argenteaque cadit, labrisque summa cubus in se.

Dellitas mīca fūas.

Sed & diversum quippiam de Rhinocerote isto apud Satyricum sentit Hieronymus Mercurialis, esse scilicet probè aitiam, aut maligniter peculiari, qui impudicitiam protestus cum dantibus ad spucos vius lauare, quod erit onus omnis, & à mente poete aliquid sumum; nam hinc eodem labore mercede, & marcoea casta, ut est in veteri parigentia, una lauarent, licet in eodem forlio pudicus cum impono aqua perfundetur, quod tamē suo luuenali fortè lege Censoriuſ sublatum, tamen versus Martialis de homine non possunt intelligi, sed gutto rēsum, quo oleum balocatores referabant, crudite obseruat Martialis Radetus. Quod cōtem cornu istud vias quādam veneni expaltricem habere non nulli tradiderint, & veteres ignoravint, & ego si bultum puto, neque enim ligacem id Romanorum, & Grecorum curam fugiisse, nō rē latet tamen maximus ἀρισται regnū dicitur habeti animalium pelles, Elephā: um dentes, Rhinoceroton cora. Iean. Boer. Relat. Afric. pag. 144.

P A R O E M I A E.

Branchi.

PLURIMAE ab illo quadrupede loquendi proverbiales formulæ, seu portemix de his rebatis. 1. Oris deformis, sed deinceps Branachis translatæ voces solebant Rhinoceros, quod sci- licet dentes eminenter, ut videri possent cornua Rhinocerotis. Adriao. Turneb. lib. 1. 7. aduersior. cap. 2. 4. Lucilius Satyricus.

Branchas Branillarū dñe: aduersor eminulo, hic est.

Rhinoceras.

Eximque idem ille deformitatem pulchritudinem describit, per oppositionem ornatus, aut pulchritudinis. Versus eius sunt.

Non censes xanthum λόχα μεν, xanthiōpeper illum

Non cētum esse vēram, xīgēcīam, ioguīam tangere vātēm?

Compernem, aut vārem suisce Amphibruonis dēlēm

Altimēm, si que alias: Lebēm ipsam deinceps vole,

Disere, suscīcide, si que diffilabē elige quod erit,

Et si, iuvarīpera, aliquam rem insignem habuisse

Ferracem, neuum delūm dentem eminulum vnuat.

Lucilius effe
et assepti
scenaris.

Hanc enimiam Grecanicarum vocum affectationem in Lucilio ridicolam rident, & exagitat nō vno loco Horatius. Vide lib. 1. Satyr. 10.

At magnū fecit, quod verbis Graeca lucinis

Afficit.

2. Per Rhinocerotem proverbialiter oratum vulnus Hieronymus Mercurialis homines indomiti, & bellicos, & immensè peculiari, ut sive plerumque osseuti. &. Lampid. in Heliodabalo; & ex illo Csel. Rhodigio. lib. 27. cap. 27. Auctor obsecq; ai carminis in præcipiis

Grandis Dulyshy vasa subesse viri.

Ex quo appareret non osseuti, sed vasos legi debere. Ipse viderit, modestia me, & Christianus pudor, vitia progedi, in te tali, non patiatur, nec locus Iuuenalis, ab eo laudetur, quippiam condecur, alium enim ipsius sentum super ostendimus.

Dafisces.

3. De ritores per partem ratiō Rhinocerotes esse, aut Rhinocerotis ossem habentes dicuntur. Mercurialis lib. 1. cap. 4.

A

*Materes uisq[ue] et rotundib[us] iuxtae seque, sene sequi,
Et pueri uasum Rhinoceroticum habent.*

Sidon. Apollinar. carm. 3.

Nec nos rancibusane Rhinocerotes uitis.

Et carm. 9.

Rugae C. et terribilis labella

Narem & rhinoceroticum mactantur.

Et sine nulla humani corporis partem, quae non alicui affectui esset dicata, sic caput Divinitus. *Hoc est hunc,*
fronte in Genio, recte libidine, auctor Aetate, genus pudori, supradie factui, peltu consilio, genua in corpore.
*Misericordia, oates iustitiae Memoris, crines laetitiae, deinde Malitia, sinistra furor et, nefaria irri-
fatio, dicitur Antiquitas, Et carna quidem per se nota sunt, aut præterea uideat. De ratio paulo ac-
curatius differam. C. Piso lib. 13. cap. 37. adier bovinis genum. quem uiri uores fabulosi irrefari
dicuntur, pessas. Hinc Graecis uerbi p[ro]p[ter]e nō saepe aliquia subsannare, huc quod sit Plautus,
frigidum fabulosi suffundere, loan. Brut. lib. 4. Stikelan. cap. 3. Sic passionis intelligendi. uero-
rum. Artemidor. Diodian. lib. 1. Oneirocrit. cap. 29. Helenus Actor. & Poephtyon ad Horac. Sa-
cra. 6. lib. 1.*

B

*Et plerique soleant, nō se suspensu adueni
Ignotos.*

Pictudo. Comites ad Satyr. 1. A. Persij V. 61. & ad illud Sacryr. 3.

Ingenias tremulas nō se eripiente cecibant.

Quintilianus ex Aristor. c. 1. Asinus figuratus ingenium, contemptum, risus, suffidit. M. Mar-
tialis lib. 13. epigram. 2.

*Nasus si usque licet, si denique nasus
Quercum bolvitis ferre regales Aetas,
Et pessis ipsa iactu desidere Latium.
Nra pueri in angeli dicere plus a mea.*

4. Rhinoceros adhuc quadrat in recundo, ut lenitus natus, ut praedita omnium, filii sedes, filii.

C

Plant. Amphitruone. Sc. Vjj.

A. Persij Sar. 5. V. 91.

— irascedat nō se rugosaque fanno.

Cum ergo nullum animal tam ingenium os suu habeat, metitio in derisores, & iracundos pro-
verbialiter detracitetur, de posteriori etiam Martialis super.

O quam irritabiles exorge præcessu in iras.

Vnus tanquam adul. & terminem finio.

HIEROGLYPHICA.

A B E T clivis in arcana Aegyptiorum Theologia mysticas quasdam signifi-
cationes Rhinoceros, quas ex unico Pierio Valeriano, qui non est ad manus
Hon. Apollo, deducam. Izergol lib. 1. Hieroglyph. ad bene nonnullas posuit.
1. Iracundus ex ardore ferociorum faciem, qui describere velit, huius qua-
drupedis emblemata exhibeat, qui dum in arena, verbete, stimulis, flaminis etiam
irritatus, nulla ferocie figura exhibuit, dum conceptu, licet leuis, furor, egre-
gio specie, cui exire, unde Martialis super.

Desperabantur premitti prælia Martis.

Sed tamen is redi, qui fuit ante, furor.

2. Rex qualibet patet, rostrisq[ue] armis petitis per Rhinocerorum rex Elephante progressum
exprimerat, nam enim Elephanto longè virtibus sit intemper, tamq[ue] & naturalis ei nascitur hostis, &
acuminato cornu dolose aluunt petiti omnitem. quam si ad actio cornu perfodere possit, certa vi-
ctoria poterit, vix Agatharchida, Plinio, Aeliano, Strabone, Diadoro Siculo, & alijs super lau-
datis aliquid liquet, nec respeto.

3. Sinister, & fons sanguinis per Rhinocerorum denotatur. Encherius ex libro I. lib. 1 libro N. seq[ue]ndi ex-
posuit. R. B. sanguinis seruire eib[us] Et apud Balassam h[ab]e verba cetera. Omnis sanguis q[ui] Rhinocerontis.
Sed & in Plinio 2. 3. Chaldei, & Arabes recte expoluerunt, talia que à fons sanguinis, sicut Leo-
nem, & Regem patentes, natis petraria fit sicut Naricorium. Quid fugientibus quos videtur h[ab]entus,
qui veribus Latinis donarunt Regium Psalmista.

4. Stul-

*s. lob. cap. 4. Stolidam & arrogantium hoc animal notat. D. Gregorio. fuit in Africa. E
39. statia. 5. Bucrus in eis color, obdinenzia, & illius g. ait idem sanctissimus Scriptor.*

S P E C I E S V A R I A E.

Hoc est Rhinoceros species, cuius nec Graeci, nec Latini prodiderunt, recentiori tamen diligenter obseruatio perfusa, nam in Africa Rhinoceros quendam videre deprehendens, magnitudine simili syris, et in aliis ubi alijs peribus certior, eu-ribus equis, eands bonum. Peregrinat. Africanus lib. 6. cap. 12. In regno quadam Aiaz Bengala dicitur ingens cl. Rhinoceros copia, quae Abidas patet lingua co-
Afghanis. care videndi sunt Iohann. Beccerus. Antocius Maginus, Artus Histor. India Orient. pag. 18. Lin- schot. cap. 16. in illius regionis descriptione. Huius quadrupedis nomen, quod ex nase pulchra, den- ser curva, curva, fangs, medius rugosus, est quicquid est in corpore, praecepsum aduersus venena qualibet circum hanc habere consuetudinem. Cervus superba, ruminans, et latuus, et brachia referat, sive-
Egyptensis. F. est. est descriptio eius apud Linschotum cap. 49. Hunc uti docti existimant esse Monoceros, fuit unicornu, quod nostra etate, prater hunc nemo aliud vidit, excepto Ludonico Veritamanno, seu Barthomeo, qui lib. 1. cap. 1. quia se duros Monoceros vidisse, quorum alter habebat cornu bicarinata, ipse magnus uultus palli equus, alter paucior minor, donec missus Salinas Mecca. Cuius auctoritate, Centadas Gessnerus lib. de quadrupediis, censuit varias esse species Monoceros, quia recte ipse viderit, nam illa ipsa animalia in Magorensia aula pridem visa, et in eruditissimis Rhinoceroses sunt habita, non enim ea non est ironie, sed e narribus valde certi, & extuberant, quia & Thomas Co-
Emper. Cesari. rillus, qui non ita pridem cornu picturam exhibuit, manifeste erroris communiciat, qui cornu ipsi in frontibus dedit, que consistat in naribus locunda. In pari errore versatur Iulius Caesar Scaliger expositus in Cardan. 105. Noque tantum iste dux species recentiorum cura immotetur, sed ac-
Circum. plera que alii, quas reportes apud Suruelem Purchasum in peregrinationibus suis non credo le-
Scaliger. co, ad quem re, lector, remitto. Denique nec veteres uata latuus eius animalis speciem cognoscere possunt, quando alij unum cornu, alij duo, nonnulli utrumque in nare, quidam uolumen ionice alterum in humero ponunt, sed & illi, qui utrumque in nare cornu collocant, dissident ab ex parte, dum di minus supra maius, isti contrario seu collectaneo. Hoc omnia contendunt, ut diversitas eius specierum uisus argumento sit probabili.

Q U O T I E S R O M A E V I S V S.

*Quatuor Ro-
menses.* O' Cetullarij vice fuerit, nunquam Rome visu. nisi ad spectacolorum posse partu, & binuarem, nec id quidem irrepe. 1. Rante Republica Cn. Pompeius dedidit, & in arena confectionibus exhibuit. Plinius. & Solinus. 2. ab Augusto Princeps extra ludorum ordinem in septem ostentis, Dio Cocceianus, & C. Suetonius, quanquam in il-
Diversis ex Corribus. le in iure delicto errore. 3. & Domitiano, aut ut quidcumdam probobillis habent a Ti- te Romam malitius, & populo monstratus, Nummus Domitiani, & Martialis. 4. Gallieni fuit tribu- nificia, nam inter alias feras hunc illius Imperatoris interfecit etiam Rhinoceros. Trabellio Pollio in vita Gallieni auctore, nec plus res memini.

V E N A T I O.

*Differen-
tia.
Monoceros
& Rhinocer-* DIFFICILEM esse eius venationem, ac longe difficulterem capturam plerique existimant. D. Gregorius Magnus expalit. Morali in lob. cap. 39. Rhinoceros indeinde est in Africa, per ceptum, quia nimis impetuosa, et vix decesserit pergit, sed raro mortitur, parvus vir uulniferus et unde inesse Rhinoceros, ac Monoceros, quod & multis alijs coherculo in positione his sunt Albertus Magnus, ut dixi, & Vincentius Belthazaricensis lib. 18. cap. 1. 4. sed cuius experientia, & sequentium efficiunt, ut plane, plenèque hinc distinetu esse animalia liqueret, nam Monoceros non posse viuum capi, consensus est opinio, cum venatores eorum tenorem requirant. Iohann. Teutz chil. 3. c. 7.

*Apud eum, natus a deo, non deputatur, ne ignis,
Tecum pascitur a cornu, non ut deus populus.*

Vaux Parus Læfigus.

Certeatis et similes vniuersales, quas duci.

Cognitio et insinatio, ut et quis sonit, ita et vi predictum est.

*Environ Monit Assess (2009) 153:1–10
DOI 10.1007/s10661-008-0832-2*

At de *Abbas* et *omnia* fecerit se habentes, nam & capiti lepe, & Reptar in arena spectatus, ut
dixi. Sed aperte illa est distinctio, quare adlerans ex idoneis le austoribus: non inter venandum & bi-
unceris capitebus est pene immobilia, & le robuste suo, non curia cuius tunc, & vindicatione con-
tra *Abbas* incisa diffusa. Servat curia, ac persequenter superactiviter pedulo le erigit. De propria
capita. *Ospitanus* Cylix lib. 4. *Cynegez*, in principio statu

સ્વરૂપ; રિસર્વેશન પ્રોક્રિયા, કિર્પાશરી વિભાગે,

εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπέβη προτότατος γενέσεως λίγοντες,

କେବଳ ପାଦରେ ପାଦରେ ଏହାର ପାଦରେ ଏହାର ପାଦରେ

Verbum sic verio.

Nesozinus cornutus sedax, cornutus vers. TAUENS.

Nam enim procul dubio sicut ex his locis.

Nec ordibus abhinc annos sexagesimales annule parum.

De posteriori: Phile propriei. Animal cap. 36.

— శాస్త్రముల వివరాలు —

A general study of the air and passing to the sea.

3. dances sans parfum et danses rudes

Gesetz gegeben, um das die Salzhandelsmen-

DE CAMELO.
Cap. XXXIV.

A M E L I sequitur consideratio, de quo quadrupede, non quid dictor, sed quo delectu studiorum videndum, nam illius in Grexi, Latinis, barbarisq; Scriptores ita certatim extulerunt, ut licet virtus populo sit animal exotica, nullum tamen celebris, utiliusque censent, nec felicissima explicatione, nota, ut puto, quia experientia naturalis ipsius explorassente, rarus quippe Romanis, nullus Greecis erat plus, sed in Universitate exercui, agmen ducat. **C. Iulius Solinus** polyhist. Galli Cœlestes feras, licet ex Arabia plurimo, gigas, versus hoc differunt, quod strabon in descriptione Indorum Bactriani: si angustior pedes eternos, sunt eorum illi reciprocis quibusdam per longa carnalenta, unde ex coniugia est labor ambulacribus nullo fructu per fidem ad virginitatem in duplex ministeriato, sene alijs varijs severo accommodari, alijs perniciosa- usculam condicibus inclusus habetur, alijs ad permissionem tenentes; sed accessu velut a insula- niti, secuti amplius, quam a subiecta parte volvuntur egredi. Genitura capillare, in meliori coniunctio, in ambabus Bactriana offert varus, sive sexi, sive cum Veneri coniunctus. Oste-

**Carte - 111
de Cava -
la en el sur
Cap. 52.**

Partie in So
lange

Digitized by srujanika@gmail.com

Dicitur quod in genere sicut in quadratum esse, sic rectius, esset utrum enim bideant hoc sibi datur
est, sicutum impleretur, quarecumque serice desideria possentur, et in futurum dim proferit. Interdilectus a.
quarum caput, pars refugium, tuncque nunc etenim facis liquor, ipsi fidibus precaligine lacum ex.
citanus qui surberat. Diversus in annos et menses, supplex Codex bonus domini, non amplius nisi forte stra.
tulus in peregrina, in solitaria monte, et certis arboris irubens, ad bella focussa in M. D. adiungit maxime gra.
parentem, sicut etiam quod est, quod desiderium eius contigit qualiter est in ratione et scripturam, patens enim
valde, in Codice M. S. bonis rictis et ceteris, celestes sedem suam et rorat. Letum vero integrum
ad scriptum, vel quia patrum sanus erit, et medica manu egredi, vel quia ea parte magnum de impre.
dictis videtur, nec satis tam si naturam exprimit, denique quod aut interpretare non leui
pietaque indigetur, quippe alij contraaria scriptoribus, quod ligatum purpendebatur. hic erit.